

Svar nedskrives i Protocolten og forelæses dem.

§ 99.

Har Tiltalte eller andre Vedkommende begjært, at nye Oplysninger maatte tilveiebringes, eller noget af Krigsrettens Medlemmer uden Hensyn til saadan Begjæring formener, at Undersøgelsen ikke er fuldstændig, har Krigsretten, efter at Auditoren har fremsat sin Formening derom, at afgjøre, om Undersøgelsen skal fortsættes. Herved bør den Hurtighed, hvormed Krigsretsager bør fremmès, ikke tabes af Sigte, men derhos bør Krigsretten ikke undlade at søge attraaede Oplysninger tilveiebragte, naar det er antageligt, at de kunne faae Indflydelse paa Sagens Udfald. Kunne nye Oplysninger, som Retten anseer for nødvendige, ikke strax tilveiebringes, udsættes Sagen. Er der Anledning til at antage, at slige Oplysninger kunne lede til en Undersøgelse af betydeligt Omfang, kan Krigsretten andrage paa, at der anordnes et Krigsforhør til deres Erhvervelse.

§ 100.

Naar i det i § 99 omhandlede eller i noget andet Tilfælde ikke samtlige Forhandlinger i Krigsretten kunne tilendebringes og Dom afsiges i eet Møde, skulle Tiltalte eller i private Sager Parterne og andre Vedkommende (Sfr. § 92) behørigt underrettes om de følgende Møder.

§ 101.

Er der, førend Krigsret sættes til Sagens Paakjendelse, fremsført nogen Indsigelse, som ikke allerede er afgjort, bør Auditoren, navnlig naar han antager, at Indsigelsen ikke kan bevirke Sagens Afviisning eller Udsættelse, være beredt paa, efter at have for Krigsretten fremsat sin Formening i saa Henseende, tillige i samme Retsmøde at gjøre Forestilling til Retten angaaende Sagens endelige Paakjendelse.

Fremkomne Indsigelser i selve Krigsretten og der til deres Afgjorelse udfordres enten nærmere Overveielse af Auditoren eller Oplysninger, som ikke strax kunne tilveiebringes, bliver Sagen at udsætte.

§ 102.

Naar Sagsøgte og andre Personer, som

ikke høre til Retten, ere aftraadte, gjør Auditoren sin Forestilling til Krigsretten. Ved denne bør Auditoren omhandle alle de Spørgsmaal, som komme til Afgjorelse ved Retten. Han bør af Sagens Omstændigheder og de Retsregler, som skulle anvendes, give en saa nøjagtig, fuldstændig og tydelig Fremstilling, at Dommerne erholde et klart Begreb om Sagen og sættes i Stand til at dømme i samme af egen Overbeviisning. Han bør undersøge, om det paatalte Forhold er beviist, om det kan tilregnes den Sagsøgte, om det er strafbart, hvilke Følger det kan have for Sagsøgte og hvad ved Dommen bliver at bestemme. Hvori Beviserne bestaae, bør angives, og deres Tilstrækkelighed undersøges, naar der i saa Henseende kan være nogen Tvivl. Har Sagsøgte gjort sig skyldig til Straf, bør Auditoren fremsætte, til hvilken Art af Forbrydelse hans Forhold er at henregne, gjøre opmærksom paa de Omstændigheder, der fortjene at komme i Betragtning ved Bestemmelsen af forskyldt Straf, hvorved han ikke mindre bør udhæve de formildende end de skjæpende Omstændigheder, og fremsætte sin Formening om den Straf, som maatte være at idømme den Sagsøgte, og de Forpligtelser, som ibrigt bør paalægges ham ved Dommen. Naar Nogen tiltales for en i den offentlige Mening vanærende Forbrydelse og vel ikke kan erklæres skyldig, men dog efter Auditorens Formening ikke heller kan blive aldeles at frifinde, bør Auditoren gjøre Retten opmærksom paa de mulige Virkninger deraf. De Love og Retsregler, som komme til Anvendelse i Sagen, bør ei alene angives, men efter Omstændighederne ogsaa nærmere forklares.

§ 103.

Er Auditorens Forestilling til Krigsretten affattet skriftligt, hvilket den altid bør være, naar Auditoren foreslaaer en Straf, der vil bevirke, at Sagen enten skal, eller af Tiltalte eller i private Sager af en af Parterne kan paaanfes for Generalkrigsretten, ligesaavel som naar Auditoren foreslaaer Frifindelse angaaende en Forbrydelse, der vilde medføre en saadan Straf, bør han dog mundtliggen udvikle saadanne Puncter, som ellers muligen ikke tilstrækkeligen kunne forstaaes af Rettens